עט: התודה היתה באה פרק שמיני מנחות

לב בית דין מתנה עליהן. פירשתי התם (לעיל פרק ז׳ דף טו:): ר׳) **וליתנו** עליהו וליפקו לחולין. אע״פ שכבר קידשו בכלי שרת אפילו תמלי לומר כלי שרת מקדשים שלא מדעת הני מילי קודם אכל מולין לא מקדשי: **ליפלוג** וליתני בדידה. מכאן מוכח דגרס כמתניתין ב״ו ואם לו ולא גרסינן ולא לו דא״כ הא קא מפלגי: **ומי אית** ליה לרבי שמעון לב ב״ד מתנה עליהן. משום דאמרן דרבי אלעזר ברבי שמעון סבר לה כוותיה דאמור קפרין הכא מר׳ שמעון וכן לעיל בסוף רבי ישמעאל (דף עב:) דמיק לאוקמיה כוותיה גבי שלא כמנותה: **דאית** ליה תקנא ברעייה. מימה לה״ר משה דהיה ליה למימר שאני התם דאית להו תקנתא לקין גזירה שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול השתא נמי גזירה שמא יאמרו נסכים שהפרישן לשום זבח זה בשרין לשום זבח אחר התני מתתיה בן יהודה כגון שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה מאי נפסל בלינה אדתני סיפא אם לאו יפסלו בלינה ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים שהיתה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה לא הכי נמי קא אמר במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולין ד) ומי אית ליה לרבי שמעון ה) (בן אלעזר) לב בית דין מתנה עליהן ו) והא אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן ז) תמידין שלא הוצרכו לציבור לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים לדברי חכמים ח) נפדין תמימים שאני התם ט) דאית להו תקנתא ברעייה: **מתני׳** י) ולד תודה ותמורתה י) הפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם שנאמר יא) והקריב על זבח התודה התודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם: **גמ׳** תנו רבנן מהו אומר תודה יקריב יב) (אם על תודה יקריב) מנין יג) למפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזה מהן שירצה יקריב ולחמה עמה תלמוד לומר התודה יקריב יכול שתהא שניה טעונה לחם תלמוד לומר יקריבנו אחד ולא שנים אחר שריבה הכתוב ומיעט מנין לרבות ולדות וחליפות ותמורות להקרבה תלמוד לומר יא) על תודה יכול יהו טעונות לחם ת״ל והקריב על זבח התודה תודה טעונה לחם ולא ולדה יט) ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם שלח יט) רב חנינא משמיה דרבי יוחנן יז) הלא שנו אלא לאחר כפרה אבל לפני כפרה טעונין לחם: הוי בה רב עמרם אהייא אילימא אחליפי יז) תודת חובה אי לפני כפרה תנינא אי לאחר כפרה תנינא אלא

חילופה. יח) זו היא מליפה שאכלה והפרים אחרת תחתיה ושוב נמצאת קדקנה נמי כתודה: **גמ׳ תנו רבנן** מהו **אומר תודה יקריב.** אם על תודה יקריבנו דמלי למימרא דהקריב על זבח התודה. ופשטא לא דייק אלא (כ) יקריב לתודיה ג) וקא דייק דהוא מיעטו לומר דעל אחד מהם מקריב לחם ולא שתים: **אחר שריבה הכתוב.** להקרבה מיעטו (מין) שאין טעון לחם: **מנין לרבות ולדות וכו׳.** ולפליגי דמכפר בראשונה הויין הני בני הקרבה: **אם על.** ריבה דכל אלו קרינן: **לא שנו.** הא דתנן לא ולדות וחליפין טעונין לחם: **אלא אחר כפרה.** לאחר שנתכפר אם הקריב שוב לאחרת אין טעונין לחם: **אבל לפני כפרה.** אם הקריב ולדות ותמורה וחליפין טעונין לחם: **אפילו.** קאמר רבי יוחנן לא שנו: **אילימא אחליפי תודה חובה.** כגון דאמר עלי חובה דהכי משמע ליה דרבי יוחנן אמתניתין דקתני לא ולדה ולא חילופה טעונה לחם ומתני׳ ס) בתודת חובה קמיירי דמדקתני הפרים אחרת אחתיה מכלל דתודה חובה היא דאמר עלי לא הויא עליה חובה דהכי משמע ליה דרבי יוחנן אמתניתין קמהדר דקתני לא ולדה ולא חילופה טעונה לחם ומתני׳ ס) בתודת חובה דליכא למשמע מידי אי לפני כפרה מיירי אי לאחר כפרה וקאמר רבי יוחנן לא שנו וכו׳: **לפני כפרה תנינא.** דטעונין לחם כדאמר מנין למפרש תודה כו׳ דמדקאמר יט) מפרש אחרת אחתיה חובה היא ותקנתא דחובה היא שיולה יקריב ולחמה עמה דהייהו לפני כפרה:

רש״י בת״ה

ורבי אלעזר סבירא ליה כאבוה דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי. להכי נמקדשו כשני המתירין בשחיטה וזמירה אבל לחכי לא הוי כזרוק שיהא חזקה כשר אלא אם יש בם זבח אחר יקרבו עמו **והא אמר רב חסדא שמן שהפרישו לשום מנחה זה פסול לשום מנחה אחרת אמר רבי יוחנן** יא) **בית דין מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לובח אחר אי הכי שמן נמי שמן גופה דמנחה הוא וליתנו עליהן דניפקו לחולין גזירה שמא** יב) **יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול השתא נמי גזירה שמא יאמרו נסכים שהפרישן לשום זבח זה בשרין לשום זבח אחר התני מתתיה בן יהודה כגון שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה מאי נפסל בלינה אדתני סיפא אם לאו יפסלו בלינה ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים** נמי קא אמר במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולין יג) ומי אית ליה לרבי שמעון יד) (בן אלעזר) לב בית דין מתנה עליהן טו) והא אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן טז) תמידין שלא הוצרכו לציבור לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים לדברי חכמים יז) נפדין תמימים שאני התם יח) דאית להו תקנתא ברעייה: **מתני׳** יט) ולד תודה ותמורתה כ) הפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם שנאמר כא) והקריב על זבח התודה התודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם: **גמ׳** תנו רבנן מהו אומר תודה יקריב כב) (אם על תודה יקריב) מנין כג) למפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזה מהן שירצה יקריב ולחמה עמה תלמוד לומר התודה יקריב יכול שתהא שניה טעונה לחם תלמוד לומר יקריבנו אחד ולא שנים אחר שריבה הכתוב ומיעט מנין לרבות ולדות וחליפות ותמורות להקרבה תלמוד לומר כד) על תודה יכול יהו טעונות לחם ת״ל והקריב על זבח התודה תודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה כה) ולא שנו אלא לאחר כפרה אבל לפני כפרה טעונין לחם: הוי בה רב עמרם אהייא אילימא אחליפי כו) תודת חובה אי לפני כפרה תנינא אי לאחר כפרה תנינא אלא

ורבי אלעזר סבירא ליה כאבוה דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי. להכי נמקדשו כשני המתירין בשחיטה וזמירה אבל לחכי לא הוי כזרוק שיהא חזקה כשר אלא אם יש בם זבח אחר יקרבו עמו **והא אמר רב חסדא שמן שהפרישו לשום מנחה אחרת אמר רבי יוחנן** יא) **בית דין מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לובח אחר אי הכי שמן נמי שמן גופה דמנחה הוא וליתנו עליהן דניפקו לחולין גזירה שמא** יב) **יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול השתא נמי גזירה שמא יאמרו נסכים שהפרישן לשום זבח אחר התני מתתיה בן יהודה כגון שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה מאי נפסל בלינה אדתני סיפא אם לאו יפסלו בלינה ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים** נמי קא אמר במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולין יג) ומי אית ליה לרבי שמעון יד) (בן אלעזר) לב בית דין מתנה עליהן טו) והא אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן טז) תמידין שלא הוצרכו לציבור לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים לדברי חכמים יז) נפדין תמימים שאני התם יח) דאית להו תקנתא ברעייה: **מתני׳** יט) ולד תודה ותמורתה כ) הפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם שנאמר כא) והקריב על זבח התודה התודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם: **גמ׳** תנו רבנן מהו אומר תודה יקריב כב) (אם על תודה יקריב) מנין כג) למפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזה מהן שירצה יקריב ולחמה עמה תלמוד לומר התודה יקריב יכול שתהא שניה טעונה לחם תלמוד לומר יקריבנו אחד ולא שנים אחר שריבה הכתוב ומיעט מנין לרבות ולדות וחליפות ותמורות להקרבה תלמוד לומר כד) על תודה יכול יהו טעונות לחם ת״ל והקריב על זבח התודה תודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה כה) ולא שנו אלא לאחר כפרה אבל לפני כפרה טעונין לחם: הוי בה רב עמרם אהייא אילימא אחליפי כו) תודת חובה אי לפני כפרה תנינא אי לאחר כפרה תנינא אלא

חילופה. יח) זו היא מליפה שאכלה והפרים אחרת תחתיה ושוב נמצאת קדקנה נמי כתודה: **גמ׳ תנו רבנן מהו אומר תודה יקריב.** אם על תודה יקריבנו דמלי למימרא דהקריב על זבח התודה. ופשטא לא דייק אלא (כ) יקריב לתודיה ג) וקא דייק דהוא מיעטו לומר דעל אחד מהם מקריב לחם ולא שתים: **אחר שריבה הכתוב.** להקרבה מיעטו (מין) שאין טעון לחם: **מנין לרבות ולדות וכו׳.** ולפליגי דמכפר בראשונה הויין הני בני הקרבה: **אם על.** ריבה דכל אלו קרינן: **לא שנו.** הא דתנן לא ולדות וחליפין טעונין לחם: **אלא אחר כפרה.** לאחר שנתכפר אם הקריב שוב לאחרת אין טעונין לחם: **אבל לפני כפרה.** אם הקריב ולדות ותמורה וחליפין טעונין לחם: **אפילו.** קאמר רבי יוחנן לא שנו: **אילימא אחליפי תודה חובה.** כגון דאמר עלי חובה דהכי משמע ליה דרבי יוחנן אמתניתין קמהדר דקתני לא ולדה ולא חילופה טעונה לחם ומתני׳ ס) בתודת חובה קמיירי דמדקתני הפרים אחרת אחתיה מכלל דתודה חובה היא דאמר עלי לא הויא עליה חובה דהכי משמע ליה דרבי יוחנן אמתניתין קמהדר דקתני לא ולדה ולא חילופה טעונה לחם ומתני׳ ס) בתודת חובה דליכא למשמע מידי אי לפני כפרה מיירי אי לאחר כפרה וקאמר רבי יוחנן לא שנו וכו׳: **לפני כפרה תנינא.** דטעונין לחם כדאמר מנין למפרש תודה כו׳ דמדקאמר יט) מפרש אחרת אחתיה מכלל דתודת חובה היא ותקנתא דחובה היא שיולה יקריב ולחמה עמה דהייהו לפני כפרה:

רש״י בת״ה

ורבי אלעזר סבר לה. כר״ש אבוה דאמר לקמן בפרק המנחות והנסכים (קכ:) כל העומד לזרוק כזרוקה: **לב ב״ד.** של כהנים. וכנגדי לבור עפקיע: **נופה דמנחה הוא.** שהרי כו נגללת כשנפללה המנחה נפסל: **וליתנו.** לב ב״ד על הנסכים שאם נפסלו הנזמים ליפקו לחולין ואמאי קתני אם לו נפסלו כליה: **גזירה שמא יאמרו מוציאין.** דבר הקדוש בכלי לחול וכולי עלמא לא ידעי תנאה ואמרי בלא תנאי הוי מולין: **הכא נמי.** בתמיר כי מתנו עליהו לשם זבח אחר יאמרו נסכים שהפרישן לשם זבח בלא תנאי: **כגון שהיה.** אותו זבח אחר זבוח באותה שעה דבכרי דלשם הוא זבח הוקרבו: **ומי אית ליה לר״ש לב ב״ד כו׳.** דאוקימנא לעיל בראב״ש וסבר ליה כאבוה דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דשמן הא אמר רב חסדא שמן שהפרישו לשום זבח אחר אם לו נפסלו כליה: **ולר׳ יודה.** שהפרש תודה מעובלת ונולדה: **וכן כמפרש תודתו ואבדה והפרים אחרת שהחיה אינה טעונה לחם.** הרשאונה אם נמצאת אחר הקרבת שניה וכן שניה אם נמצאת הראשונה קודם הקרבתה והקרבינה שוב אין שניה טעונה לחם: **חליפה.** הייהו המפרש תודתו ואבדה והפרים אחרת (תמורה): **תמורה.** כגון שעומדת בעין ואומר זו תמת זו וכמיב ד) והיה הוא ותמורתו וגו׳: **גמ׳ מהו אומר תודה יקריב אם על תודה יקריב.** הוי ליה יקריבנו קרא יתירא הוא דאמלי למכתב על תודה והקריב על זבח התודה כו׳: **הפורה יקריב.** משמע כל תודה שיולה ומביא מקריב לא אמר אלא בדמיו: **יכול שתהא שניה.** להקרבה טעונה לחם: **יקריבנו.** ט״ן וי״ו דרש: **מנין לרבות ולדות וחליפות ותמורות להקרבה.** שיכול להקריבן אחר שהקריב התודה: **על תודה.** משמע קרבנות מעדיף על תודה: **יכול יהו טעונות לחם.** מולדות ותמורות קאי דהא חליפין נפקא מיקרבינו אחד ולא שנים אבל ולדות ותמורות לא נפקא (מיקרבינו) לימר בהם בנמה אלא בדמיו: **לא שנו.** דאין טעונות לחם ולקמן מפרש לה: **אילימא אחליפי תודה חובה.** כגון דאמר (הרי עלין והפרים בהמה וקיי״ל ג) דחייב בחטאותיו דהאומר עלי הרי שהיא בהמה ומגלאת הרשאונה ומקמר אם קודם הקרבת הרשאונה הקריב השניה טעונה לחם ואם לא פשיטא: **לפני כפרה תנינא.** דטעונה לחם: **לאחר כפרה [תנינא].** דאיכא (עטונה דאמרי [לפני כפרה] שאחה שילה יקריב ולמחה עמה כו׳ ולאחר כפרה תנינא נמי לעיל דאין יכול [שתהא] שניה טעונה לחם ת״ל יקריבנו ק) אחד ולא שנים והכא בריאתא [בתודת] חובה קא מיירי מדאמר מנין למפרש תודתו ולא קתני מנין למפרש תודה. ל״א תודת חובה כגון מפרש בים ויוצאת בשירא וחולה שילא מחליו ומנכס שילא מבית האסורים דאמרי׳ בברכות [נד:] מרבעה נדריכן לחודות דכתיב בהו ויחבנו זכחי תודה כספר תהלים [קו]:

עין משפט נר מצוה

כג א מיי׳ פ״ב מהל׳ פסולי המוקדשין הלכה ז:
כד ב מיי׳ פ״ד מהל׳ אבלים הלכה יא:
כה ג ד ה מיי׳ פ״ב מהל׳ פסולי המוקדשין הל׳ מ [וסי״ד מהל׳ תמורה הלכה לז]:

רבינו גרשום

ולימני עליהו. דנסכין מעיקרא אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו ליפקו לחולין: גזרה שמא יאמרו בעלמא. בלא תנאי מוציא מכלי שרת לחולין משום הכי התנו שיהא לובח אחר ודמי כאילו לשם האי זבח שני הובאו הנסכים וליכא למגזר שמא יאמרו נסכים וכו׳. ומי אית ליה לר׳ שמעון לב ב״ד מתנה עליהן דמתרצינן לפתניתי׳ כרי אלעזר ב״ר שמעון וסבר לה כוותיה דאבוה: תמידין שלא הוצרכו. שקנו מהן הרבה ונשתיירו מהן בסוף השנה לדברי ר׳ שמעון אין נפדין תמימין אלא יראו עד שיפול בהם מום ואחר נפדין ואמאי לימא לב ב״ד מתנה עליהם מעיקרא אם לא הוצרכו יפדו תמימים: שאני התם דאית בהו תקנה ברעייה. דיראו עד שיפול בהם מום. והאי לדברי ר׳ שמעון ולדברי חכמים בפסכת שבועות פליגי: ולא חליפה. זו היא חליפה שאבדה והפריש אחרת תחתיה. מהו אימר אם על תודה יקריבנו. כלומר היה יכול לומר אם על תודה קרבנו מהו יקריבנו ת״ל יקריבנו אחד ולא שנים כלומר על אחד יקריב לחם ולא על שנים: אחר שרבה הכתוב. יקריב: מיעט יקריבנו: ת״ל. אם על תודה. ריבה על: לא שנו. דקאמר תודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חליפה. לא שנו אלא לאחר כפרה. לאחר שנתכפר באתת מהן: אבל לפני כפרה טעונה לחם איזה שירצה: אילימא אחליפי תודה חובה. היינו תודה חובה כגון שהיה מפרש בים ונסתכן ונדר אם ינצל שיביא תודה כראמרי׳ ד׳ צריכין להודות ותודה חובה היינו דקאמר הרי עלי דנתחייב באחריותה: חליפי תודה לפני כפרה דטעונה לחם איזה שירצה. תנינא מגין למפרש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה מדקאמר והפריש אחרת תחתיה מכלל דתודת חובה היא:

שיטה מקובצת

א) אם לנו יפסלו: ב) תיבות בן אלעזר נמחק: ג) עליהן סימן רעג״ן: ד) המידין שלא הוצרכו לצבור: פרש״י שבכל שנה כו׳ והקשה השר מקוצי ויקחו אותם ד׳ אחרונים מתרומה חדשה אלא נראה לפרש שלא הוצרכו לצבור בגון שקנה הגובר של הקדש הרבה שלאים ביחד מפני ריוח הקדש ונתותרו אחר חדש ניסן וכמסי שבועות הארכתי: גיליון. לציבור. שקנו הרבה ונשתיירו מהן בסוף השנה. הרגמ״ה: ה) דאית להו תקנתא ברעייה. ואי״ת בלא רעייה נמי תיפוק ליה דהן עצמן ראויין לקיין מזבח וי״ל דמשום חטאה נקט ולא מצי למהוי עולה קודם רעייה נזירה לפני כפרה אטו לאחר כפרה דראמרינן בשבועות ומודה ר״ש בחטאת שאין מקריבין בנמה אלא בדמיו: ו) ותמורתה המפרש: ז) תיבות אם על תודה יקריב נמחק: ח) ולא ולדה וחליפתה. חליפתה בבר אימעט מקרבנו אלא אנב גרדא נקטיה: ט) רבי חנניה: י) הרת חובה. גליון. פ״ה בל״א כגון מפרש בים כו׳ ולא נהירא דלא אשכחן דליחייב אם לא אמר הרי עלי תודה: יא) שחבא לשון: יב) מנחתם ונסכיה׳ מביא מנחה היום ונסכים: יג) עלייהו אות ן׳ נמחק: יד) נשארים בסוף ותיבות ביום ר״ת נמחק: טו) נמצאו לא יקרבו בחג הסוכות בחג הסוכות ולא יקרבו: טז) שאני התם להכי אין נפדין ותיבות דס״ל ל״ש: יז) הקנתא ולעולם: יח) חילופה שאמר זו היא חליפת זו הס״ד ומה״ד שאבדה: יט) דמדקאמר והפרים:

מסורת הש״ס

א) [נקמן קכ: וש״נ], מסוסה שלא איקה כהדרוק דומי. נחל עלי כל שם פסול קדשי קדשים, אבל לאשתרוני לא מיסתרי עד דזרק [פסחים ס:]. **המידין שלא הוצרכו לצבור.** מיקמו מתרומה ישנה וכגיע אחד מגיסן שמוזה לבנים מן החדש כדאמרינן בחלק הבנה (דף ל.) [בכורים ב:]. **לדברי ר׳ שמעון אין נפדין תמימין.** דסבר נמר לה רבי יוחנן מנרמיס דפליגי בה רבי שמעון ורבנן, לרבי שמעון ליה לב ב״ד מתנה עליהן לכבשיר לתמידי שנה הבאה לומר לב הוצרכו הוצרכו ואם לא הוצרכו לתמידין, שיפוי לאיזן מתנות [מנחות יט:]. **ומי אית ליה לר׳ שמעון לב ב״ד מתנה עליהן.** דאמר לחולין, ולדברי חכמים נפדין תמימים [מנחות יט:]. **ולר׳ יודה.** שהפרש תודה מעובלת ונולדה: **וכן כמפרש תודתו ואבדה והפרים אחרת שהחיה אינה טעונה לחם.** הרשאונה אם נמצאת אחר הקרבת שניה וכן שניה אם נמצאת הראשונה קודם הקרבתה והקרבינה שוב אין שניה טעונה לחם: **חליפה.** הייהו המפרש תודתו ואבדה והפרים אחרת (תמורה): **תמורה.** כגון שעומדת בעין ואומר זו תמת זו וכמיב ד) והיה הוא ותמורתו וגו׳: **גמ׳ מהו אומר תודה יקריב אם על תודה יקריב.** הוי ליה יקריבנו קרא יתירא הוא דאמלי למכתב על תודה והקריב על זבח התודה כו׳: **הפורה יקריב.** משמע כל תודה שיולה ומביא מקריב לא אמר אלא בדמיו: **יכול שתהא שניה.** להקרבה טעונה לחם: **יקריבנו.** ט״ן וי״ו דרש: **מנין לרבות ולדות וחליפות ותמורות להקרבה.** שיכול להקריבן אחר שהקריב התודה: **על תודה.** משמע קרבנות מעדיף על תודה: **יכול יהו טעונות לחם.** מולדות ותמורות קאי דהא חליפין נפקא מיקרבינו אחד ולא שנים אבל ולדות ותמורות לא נפקא (מיקרבינו) לימר בהם בנמה אלא בדמיו: **לא שנו.** דאין טעונות לחם ולקמן מפרש לה: **אילימא אחליפי תודה חובה.** כגון דאמר (הרי עלין והפרים בהמה וקיי״ל ג) דחייב בחטאותיו דהאומר עלי הרי שהיא בהמה ומגלאת הרשאונה ומקמר אם קודם הקרבת הרשאונה הקריב השניה טעונה לחם ואם לא פשיטא: **לפני כפרה תנינא.** דטעונה לחם: **לאחר כפרה [תנינא].** דאיכא (עטונה דאמרי [לפני כפרה] שאחה שילה יקריב ולמחה עמה כו׳ ולאחר כפרה תנינא נמי לעיל דאין יכול [שתהא] שניה טעונה לחם ת״ל יקריבנו ק) אחד ולא שנים והכא בריאתא [בתודת] חובה קא מיירי מדאמר מנין למפרש תודתו ולא קתני מנין למפרש תודה. ל״א תודת חובה כגון מפרש בים ויוצאת בשירא וחולה שילא מחליו ומנכס שילא מבית האסורים דאמרי׳ בברכות [נד:] מרבעה נדריכן לחודות דכתיב בהו ויחבנו זכחי תודה כספר תהלים [קו]:

מסורת אור השלם

ו. אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות משרתים בשמן וסלת מרבכת חלת בלולה בשמן: ויקרא ז יב

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה שמן וכו׳ ומה׳ נסכים יבול להביא אפילו: (ב) ד״ה מוציאין וכו׳ שכלי שרת אינו מקדשה לו לנסכים משום הכי התנו שיהא לובח אחר הכ״ל ד״ה ת״ל כפרים וכו׳ פסול הכ״ד ואמר ר״ג. אמר ר״ל פסול הכ״ד ואמ״כ מה״ד התנו בו׳ מתני דקתני וכו׳ שנפסל: (ג) ד״ה תמידין וכו׳ כיום כ״ח מדר כ״ב עיין שבועות דף י׳ ע״ב: (ד) בא״ד ואמר כך נמצאו לא יקריבו דלא דמי לשעירים שאבדו נמצ הסוכות יקרבו בחג המלוה כ״ל דכל זמו לאמלאת הפעמים וקי״ל ס״ס: (ה) ד״ה ת״ר מסו יכו׳ אלא יקריבנו לחודיה:

מוסף רש״י

כל העומד לזרוק. שאינו מוסכר אלא איקה כהדרוק דומי. נחל עלי כל שם פסול קדשי קדשים, אבל לאשתרוני לא מיסתרי עד דזרק [פסחים ס:]. **המידין שלא הוצרכו לצבור.** מיקמו מתרומה ישנה וכגיע אחד מגיסן שמוזה לבנים מן החדש כדאמרינן בחלק הבנה (דף ל.) [בכורים ב:]. **לדברי ר׳ שמעון אין נפדין.** דסבר נמר לה רבי יוחנן מנרמיס דפליגי בה רבי שמעון ורבנן, לרבי שמעון ליה לב ב״ד מתנה עליהן לכבשיר לתמידי שנה הבאה לומר לב הוצרכו הוצרכו ואם לא הוצרכו לתמידין, זה לא נאמר אלא שנאה מהן קדן לחומה, ולדברי חכמים נפדין תמימים דאית להו לב ב״ד מתנה עליהן, אלמא לית ליה לרבי שמעון לב ב״ד מתנה עליהן, דאי אית ליה הוצרכו לתמידין ולא יקריבו אלא ליתו לבמיסכם, אלא לית ליה לב ב״ד מתנה עליהן [שם ז.]. **מהו אומר תודה יקריב.** אם על תודה יקריבנו והקריב וכו׳ דבר ליה למכתב והקריב על זבח התודה יכול שתהא שניה טעונה לחם. אם יקריבנו הרשאונה אחד ולא שנים. ומנמס הוא דקא ממעט דאלו הקרבנה לא ממעט לה שנים, כדנמרינן לה מאם על תודה דקרבנה [כגון שבבה והפרים אחרת תחתיה (תמורה יח.)], **לא שנו.** דולר אינו טעון לחם אלא לאחר כפרה שבבה אלא אם כן מקום אמו לאיכת נדרו ושעון לחם [בכורות כו.].

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com